No. ZEVENTIEN

UIT HET ENGELSCH VAN LOUIS TRACY

(8) HOOFDSTUK VI. (Vervolg).

Aha! Heb je Macdonald gesproken?" zei Forbes, in een stoel neervallend op een eigenaardige vermoeide manier, die Theydon niet ontging. — „Ja, ik was erg verlangend U even te spreken . . . ." — Forbes onderbrak hem met een korten lach.

„Je zult wel niets uit Macdonald gekregen hebben, zei hij. „Hij weet, dat mijn bezoeken aan het Chineesche Gezantschap maar zeldzaam zijn, en met groote tusschenpoozen en meestal in verband staan met — maar wat hebt U? Waarom schrikt U zoo omdat ik van het Chineesche Gezantschap spreek?"

Theydon stond letterlijk paf, en beproefde niet zijn ontsteltenis te verbergen. Hij was echter lang nog niet sprakeloos van verbazing. Integendeel, nu was hij vast besloten dat 't voor goed uit zou zijn met alle geheimzinnigheid. Toevallig of opzettelijk was Forbes met zijn rug naar het raam gaan zitten.

De jonge man stapte kalm door de kamer, trok het rolgordijn op, liet zoodoende het licht binnenvallen, en ging toen zóó zitten, dat Forbes gedwongen was zich om te draaien, om hem in 't gezicht te zien.

„Vóór U nog een woord zegt, Mijnheer Forbes," zei hij ernstig, „moet ik U vertellen, dat ik in mijn pogingen om U te vinden ook Uw huis in Fortescue Square opgebeld heb. Uw dochter kwam aan de telefoon. Zij zei dat U naar het Ministerie van Binnenl. Zaken was. Door vrouwelijke intuïtie heeft zij 't verband geraden, dat er bestaat tusschen U en den dood van Mevrouw Lester. Zij maakte zich ongerust over U en 't kostte mij moeite om niet iets te zeggen, waar ik later spijt van gehad zou hebben. Ik . . . ."

„Wat bedoelt U met die opmerking?" viel Forbes hem in de rede, hem doordringend aanziende met een blik, die Theydon deed denken aan den openhartigen, onderzoekenden blik van zijn dochter.

„Ik bedoel het ernstige feit, dat ik weet, wie Mevrouw Lester vlak voor dat zij vermoord is, bezocht heeft. Ik heb den bezoeker niet alleen hooren komen en weggaan, maar heb hem op den hoek van dit blok huizen gezien, toen ik uit het Daly-theater kwam, en nog eens, toen hij een brief op de bus deed op denzelfden hoek. Als zoo'n ongewone belangstelling van mij in de bewegingen van een tot heden onbekende U verbaast, moet U bedenken dat ik slechts eenige minuten van te voren vlak naast hem aan de deur van den schouwburg gestaan had, en hem had hooren zeggen tegen zijn dochter, dat hij van plan was naar de „Constitutional Club" te loopen."

Forbes glimlachte, maar zei geen woord. Hij had een ondoorgrondelijke uitdrukking op zijn gezicht. Zijn bleekheid deed Theydon denken aan de tint van ivoor, aan dat waskleurige Hollandsche grisaille, waar de illustreerders van handschriften in de vijftiende eeuw zoo van hielden. Dit alles zei Theydon heelemaal niets, en voor den tweeden keer gedurende den korten tijd, dat zij elkaar kenden, was 't hem alsof hij de aangeklaagde was inplaats van den beschuldiger.

„Laten we niet langer in raadselen spreken, Mijnheer Forbes," zei hij op een scherpen toon, die hem zelf vreemd in de ooren klonk. „U was 't, die Maandagavond Mevrouw Lester bezocht heeft, die den brief op de bus deed dien zij aan Juffrouw Beale te Iffley geschreven had, U bent het, wien de politie aan 't zoeken is. Tot nog toe heb ik het geheim bewaard, maar de zaak gaat mij nu te ver. Ik zou U wel helpen, als ik kon . . ."

„Waarom?"

Deze plotselinge vraag deed Theydon opschrikken, maar hij antwoordde moedig: „Om de onmogelijke toestanden, waarmee ik de laatste dagen door het Noodlot achtervolgd ben geworden. Ik doe nu een beroep op U om ronduit te spreken, en zal zelf 't voorbeeld geven: Als Uw dochter er niet zoo allerliefst uitgezien had, zou ik hoogstwaarschijnlijk geen tweeden keer naar mijn buren op de stoep van het theater gekeken hebben. Maar ik kan niet vergeten dat ik haar daar gezien heb, en U ook — Juffrouw Forbes zelf herinnerde zich 't voorval — en de nauwkeurige ondervraging van de detectives, die hier gisteravond geweest zijn, heeft me doen begrijpen, hoe bespottelijk 't van me was te denken, dat ik ontkennen kon iets van U af te weten. Het dringt nu pas tot mij door, dat er een samenloop van omstandigheden in 't spel is geweest om te maken, dat ik wèl wat van U af wist. De plotselinge regenbui, en het feit, dat ik een klein oponthoud gehad had met mijn taxi, spanden samen met het schijnbare toeval, waardoor ik het gesprek tusschen U en Uw dochter afgeluisterd heb. Ik heb mijn uiterste best gedaan om de detectives om den tuin te leiden . . ."

„Weer moet ik U vragen, waarom?"

Theydon voelde plotseling een afkeer in zich opkomen.

„Waarom?" riep hij uit. „Was ik niet Uw gast geweest? Hoe kon ik, zóó van een huis gekomen, waar ik bijzonder vriendelijk ontvangen was, aan de vertegenwoordigers van de wet zeggen, dat mijn gastheer de man was, dien zij zochten?"

HET VLIEGONGELUK TE NOORDWIJK.

Met de door onze regeering onlangs van Duitschland aangekochte Taube maakten verleden week een tweetal Nederlandsche officieren een proeftocht. Bij het landen te Noordwijk aan Zee, waarbij de machine te snel daalde, kwam ze met den kop op den grond. Gelukkig bleven de inzittenden ongedeerd en bekwam de motor slechts een licht defect.

Eenige seconden lang hield Forbes zijn oogen op den grond gericht, blijkbaar diep in gedachten verzonken.

„Theydon," zei hij eindelijk, hem strak aanziende, „ik ben een heele boel jaren ouder dan jij — oud genoeg, zooals men zegt, om je vader te zijn. Ik durf 't daarom wel wagen je een goeden raad te geven. Pak een tasch, neem den middagtrein voor de boot naar Boulogne, en ga een voetreis door Normandië en Bretagne maken. Toen ik zoo oud was als jij, en een van de jongste bedienden aan een bank was, moest ik mijn vacantie altijd in Mei nemen; ieder jaar maakte ik een voetreis door dat hoekje van Frankrijk. Voor een schrijver is het een heerlijke streek, en het heeft het onmetelijke voordeel eigenlijk net even ver van Londen verwijderd te zijn als de Sahara."

Men moet niet vergeten dat Theydon een romanschrijver en een idealist in merg en been was.

„Als door mijn vertrek naar Frankrijk Uw dochter zich minder ongerust over U hoeft te maken, zal ik gaan," beloofde hij.

Forbes keek hem met nieuwe belangstelling aan.

„Ik geloof dat je meent wat je zegt," zei hij.

„Zeker."

„Maar ik kan je niet het land uitsturen onder een valsch voorwendsel. Ik had 't oog op de veiligheid en het welzijn van jou, en niet van mijn dochter."

„Wat heb ik te vreezen?"

„Ik weet 't niet. Ik voel me als iemand die aan alle kanten bedreigd wordt."

„Toch hadt U een reden om mij een haastig vertrek aan te raden."

„Ja. Het klinkt bespottelijk, maar ik geloof dat ik je in levensgevaar breng, door hier vanochtend te komen."

„Kunt U niet duidelijker spreken, Mijnheer Forbes? Waarvoor dient het, dat U mij dien vagen angst niet verklaart? Als U, zooals Uw dochter mij verteld heeft, vanochtend op het Ministerie van Binnenl. Zaken geweest bent, hebt U zeker alles in handen van de autoriteiten gegeven — ik neem tenminste aan, dat U daar geweest bent in verband met de misdaad."

„Er is een soort weten, dat al gevaarlijk is, of men met de zaak te maken heeft of niet. Ik raad U nogmaals in gemoede aan, Londen vandaag nog te verlaten."

„Als mijn eigen veiligheid er van afhangt, weiger ik even zeker als ik straks toegestemd heb."

Theydon's toon werd eenigszins ongeduldig. Hij dacht heusch, dat Forbes hem voor den gek zat te houden. Hij begon zelfs er aan te twijfelen of Forbes wel heelemaal wijs was. Deze man werd door een groot deel van 't publiek als een dwaas beschouwd om zijn vredespropaganda; als die meening juist was, waarom zou hij dan in andere dingen ook niet excentriek kunnen zijn? Het was bespottelijk om hem verantwoordelijk voor den moord op Mevrouw Lester te stellen, maar er was altijd nog de mogelijkheid, dat hij de toevallige omstandigheden, die hem kort voordat de daad gepleegd was naar haar kamers voerden, gebruikte om zijn daden te bedekken met een sluier van geheimzinnigheid. In één woord, hoewel Theydon het gelaat van zijn bezoeker vergeleken had bij een masker van ivoor, had hij voor een oogenblik het onheilspellende voorwerp vergeten, dat op het lijk van Mevrouw Lester gevonden was, en waarvan een duplicaat dien morgen met de post aan Forbes' eigen huis bezorgd was.

Forbes spreidde zijn handen wijd uit met 't gebaar van iemand, die wel luistert, maar onderwijl zijn gedachten laat afdwalen. Toen hij eindelijk weer sprak, was 't slechts om alles nog raadselachtiger voor Theydon te maken.

„Later — misschien vandaag — misschien zal 't nooit noodig zijn — zal ik alles wat U wilt, uitleggen," zei hij langzaam. „Op 't oogenblik ben ik hier om U een gunst te vragen. In de eerste plaats: zijn de kamers van Mevrouw Lester onder politie-bewaking?"

„Ik denk 't wel," zei Theydon.

„Staat er op 't oogenblik een detective of een agent op wacht?"

„Ik weet 't niet zeker. Ik geloof van niet. Toen de detectives en ik er vannacht uitkwamen, hebben zij de deur afgesloten en den sleutel meegenomen. Het lijk is in het lijkenhuis, tot den aanvang van de lijkschouwing om drie uur."

„Aha! Dat hoopte ik al. Kan je je daarvan ook vergewissen?"

„Maar waarom?"

„Omdat ik er heen wilde gaan. En dit brengt me tot de gunst, die ik je wilde vragen. De opzichter van deze étage-woningen, of zelfs de portier, zal wel een hoofdsleutel hebben. Vraag dien, onder 't een of andere voorwendsel ter leen. Ze zullen hem jou wel geven."

„Werkelijk, Mijnheer Forbes . . ." zei Theydon aan zijn verbazing uitdrukking gevend om tot een beslisten weigering over te gaan. Hij werd onderbroken door het luide gebel van de telefoon — dat ongeduldige geluid, dat men niet kan laten wachten.

„Excuseer me een oogenblik," zei hij. „Ik moet even hooren wat er is."

Het was Evelijn Forbes, die hem opbelde. „Ik heb geduldig gewacht . . . ." begon zij, maar hij liet haar dadelijk ophouden, door haar te zeggen dat haar vader bij hem was.

„Vraag hem astublieft even aan de telefoon te komen," zei zij.

Forbes stond dadelijk op. Hij verzekerde het meisje alleen, dat hij met ernstige zaken bezig was en spoedig na de lunch thuis zou komen. In dien tusschentijd moest zij niet uitgaan, en moesten zijn bevelen precies opgevolgd worden.

„Nu, Theydon," zei hij, in de zitkamer terugkeerende, „hoe staat 't nu met dien sleutel?"

Het wonderlijkste van het heele wonderlijke geval was nog de wijze, waarop alleen het geluid van Evelijn's stem de gewetensbezwaren in Theydon's borst tot zwijgen hadden gebracht. Hij voelde, dat 't onzinnig was op zijn eigen houtje een onderzoek in te stellen, een onderzoek, dat hoogstwaarschijnlijk de politie zou ontstemmen, maar hij suste zijn beter weten in slaap door Bates te raadplegen.